

Východoevropský program 4/2010

Měsíčník o dění ve Východní Evropě

V tomto vydání najdete

Nový evropský vízový kodex – ukrajinská perspektiva

Paradoxy rusko-slovenských vztahov vo svetle návštevy Dmitrija Medvedeva na Slovensku

Ukrajina: Západ potvrzuje legitimitu vládní koalice

Státní převrat v Kyrgyzstánu

Kazakhstan 2010 Chairmanship in OSCE

Jednání Medveděva a Obamy o nové odzbrojovací smlouvě

Minianalýzy

Nový evropský vízový kodex – ukrajinská perspektiva

Alžběta Chmelařová

Ukrajinci stále naráží na oponu, tentokrát papírovou. Ale i tu je těžké prorazit. Vízová politika je citlivou záležitostí, která se jistým způsobem dotýká každého občana země. Každý minimálně zná někoho, kdo se setkal s nepříjemnostmi, jako například odmítnutí žádosti bez odůvodnění, několikahodinové fronty, ponižující výslechy, vyžadování dalších a dalších doplňujících dokumentů ze strany úředníků, nutnost obrátit se na vízové centrum nebo call-centrum, korupce nebo setkání s placenými prostředníky, kteří postávají před konzuláty, organizují fronty a za úplatu zprostředkovávají schůzky se zaměstnanci konzulátu. Ukrajinci se cítí jako občané druhé kategorie a stěžují si na netransparentnost celé procedury.

Konstjantyn Jelisejev, náměstek ministra zahraničních věcí, situaci přirovnal k "Berlínské zdi". Studenti nemohou na konferenci, basketbalisté na zápasy. Dokonce i šéf oddělení Evropské komise pro vydávání víz Jan de Ceuster přiznal problémy: *"Myslím, že bychom měli přiznat, že v minulosti nebyl proces přidělování víz k žadatelům vždy úplně přátelský. Existovaly velmi dlouhé fronty; občas jste museli čekat až dva měsíce, než jste vůbec mohli o vízum požádat."* Ukrajina se snažila Evropu přinutit k razantnějším změnám, jenže trapné vyhrožování recipročním

znovuzavedením víz není řešením. Taková rétorika se může uchytit na domácí půdě, ale v obecné rovině je podobné uvažování kontraproduktivní. Dosavadní práce na liberalizaci vízové politiky by byla zhcena, důvěra narušena a Ukrajina by akorát trčila.

Chyba ale samozřejmě ale není jen na jedné straně. Nepřízeň k Ukrajincům je podložena několikaletou zkušeností s nimi. Padělání dokumentů, snaha obelhat úředníky nebo jakkoli obejít proceduru, ilegální migrace atd. jsou velkými strašáky. Pouhá pravidla všeobecnou nedůvěrou a podezřívavostí jen těžko překonají.

Vízová politika EU vůči Ukrajině se i přesto postupně liberalizuje, jenže předpisy mají často jen deklarativní charakter a v praxi nejsou dodržovány. Tak tomu bylo především v případě Facilitační smlouvy (liberalizace vízové politiky, smlouva je platná od 1. ledna 2008) mezi Evropskou unií a Ukrajinou, která členské státy v podstatě k ničemu nezavazovala. Nový předpis, nařízení Evropského parlamentu a Rady ministrů o kodexu Společenství o vízech nebo také prostě Vízový kodex, se snaží s tímto vyrovnat, když harmonizuje pravidla pro vydávání krátkodobých schengenských víz (maximálně tříměsíční pobyt v průběhu půl roku od prvního vstupu). Dlouhodobé pobyty zůstávají plně v kompetenci národních států. Nový kodex nahrazuje veškeré předchozí předpisy, zrychluje proces udělování víz, nastavuje stejné podmínky pro žadatele z třetích zemí, posiluje spolupráci členských států (větší vzájemné zastupování ve třetích zemích) a zavádí i několik novinek, primárně možnost se odvolat proti zamítnuté žádosti nebo povinnost konzulárních úřadů oficiálně informovat žadatele o důvodech, které vedly k zamítnutí žádosti (od dubna 2011).

Snaha zpřehlednit, zprůhlednit a ulehčit proceduru nebo lépe práci konzulátů zorganizovat je nesporná. "One-stop principle", tedy zásada jednoho správního místa, například v teorii znamená, že by žadatel neměl být nucen dostavit se kvůli žádosti na úřad více než jednou, s výjimkami samozřejmě. Kodex dokonce zavádí harmonizovaný seznam podpůrných dokladů, které se přikládají k žádosti (nadále se dokládá účel cesty, finanční prostředky, cestovní a zdravotní pojištění). Nová podoba formuláře žádosti o vízum je ve všech zemích jednotná, v porovnání s předchozím je formulář logičtěji uspořádán a pro žadatele je pochopitelnější. Deklarováno je i právo každého přímo se obrátit se svou žádostí na konzulární úřad, tedy bez zprostředkujících služeb vízových center, které některé členské země EU na Ukrajině zřídily.

Vyřešeny byly konečně i problémy se zpětným tranzitem. Vízum v současné době zahrnuje jak průjezd, tak pobyt, pouhá průjezdní víza se ruší. Další novinkou je zavedení biometrických údajů. V první řadě půjde o africké a asijské země, a pokud se bude Ukrajina rychle přibližovat svému konečnému cíli, bezvízovému styku (v horizontu 5-7let), může se této povinnosti úplně vyhnout.

Vízový kodex zaručuje všem žadatelům o víza rovné zacházení. A ukrajinská společnost, která je na téma vízové politiky velmi citlivá, by toto jistě ocenila. Bude tedy pro Ukrajince jednodušší získat schengenské vízum? A čekají Ukrajince nějaké změny?

Odborníci tvrdí, že téměř ne. Dohoda o zjednodušení vízového režimu má vyšší právní sílu než kodex a v platnosti tak nadále zůstává maximální částka za vízum 35 euro (v kodexu 60 euro) nebo i kratší doba zpracování žádosti, 10 dní (kodex uvádí 15dní, platí pro země, které nemají facilitační smlouvu). A Ukrajinci, kteří se ve vízové politice chytají každého stébla, kodex nepřijímají s velkým nadšením. Co Ukrajincům na kodexu vadí? Irina Suško, odbornice na migrační politiku, tvrdí, že procedura byla složitá a složitou zůstane. Nutnost informovat o důvodech odmítnutí žádosti je bezpochyby zásadní věcí a sama o sobě zní velmi pozitivně. Když se ale podíváme na důvody, které mohou oficiálně vést k odmítnutí žádosti, zjistíme, že může jít i o tak vágní konstatování "pochybnosti o cíli cesty, nebo o včasném návratu", pod které se schová cokoli. Problematické je i to, že žádost nelze vyplnit v ukrajinštině. I přes veškeré nedostatky není třeba nad kodexem ohrnovat nos. Kultura vízové procedury by se měla zlepšit, ale Ukrajinci musí také přiložit ruku k dílu. Pak už snad nebudou muset zpívat a tancovat před konzuláty, aby dokázali, že jsou opravdu uměleckým souborem a ne partou podvodníků, která se už nechce vrátit.

Paradoxy rusko-slovenských vzt'ahov vo svetle návštevy Dmitrija Medvedeva na Slovensku

Matej Kresáč

Bezprostredne pred klúčovým stretnutím amerického a ruského prezidenta v Prahe sa 6. a 7. apríla uskutočnila oficiálna návšteva Dmitrija Medvedeva v Bratislave. Táto udalosť dáva možnosť zamyslieť sa nad problematikou vzťahov medzi Ruskom a Slovenskom. Vzťahy Slovenska k Rusku boli vždy v stredoeurópskom regióne výnimočné. V slovenskej histórii sa nevyskytuje tragická udalosť formátu Katyne, Sovietska armáda je vo všeobecnosti braná ako osloboditeľka v 2. svetovej vojne, na rozdiel od napr. Estónska. V spoločnosti nie je rozšírená rusofóbia. Toto všetko dáva možnosti na rusko-slovenskú spoluprácu.

Rusko-slovenské vzťahy možno zjednodušene rozdeliť na 2 obdobia. Do roku 1998 hrala Bratislava významnú úlohu v zahraničnej politike Moskvy. Vladimír Mečiar sa na Rusko čiastočne orientoval po tom, ako bol kritizovaný Západom za nedodržiavanie demokratických štandardov, podobný postup nie je ruskej zahraničnej politike výnimočný. Integrácia do NATO sa dostala na vedľajšiu koľaj. Slovensko bolo ruským „koňom“ v strede Európy, niekedy bolo prirovnávané k vtedajšej Miloševičovej Juhoslávii alebo ku Bielorusku. Samozrejme to šlo ruku v ruku so spoluprácou v iných oblastiach, pričom však ruská snaha o to, aby sa SR nestalo členom NATO hrala prím.

Druhé obdobie začalo v roku 1998, keď bola novou vládou jasne deklarovaná snaha o členstvo ako v EÚ tak aj v NATO. Obidva procesy sa podarilo úspešne naplniť. Moskva samozrejme neprejavovala nadšenie nad týmto stavom, vzťahy prestali mať dovtedajšiu intenzitu, avšak neprerástli do nepriateľstva a ekonomická spolupráca ďalej napredovala. O dobrej úrovni vzťahov svedčí aj oficiálna návšteva prezidenta Putina a usporiadanie samitu Bush - Putin v Bratislave v roku 2005. Voľby o rok neskôr a nástup premiéra Fica vo faktickej rovine veľkú zmenu nepriniesli. Iné to bezo sporu bolo v rétorike, Robert Fico veľa krát zastával výrazne proruské pozície. Vyslovil sa proti plánu ČR umiestniť na svojom území americký radar (aj keď došlo k určitému nesúladu s ministrom zahraničných vecí), bol na strane Ruska v konflikte s Gruzínskom, vystupoval proti Ukrajine v plynovej kríze z januára 2009.

Na druhej strane sa usiluje promovat' spoluprácu medzi oboma krajinami v ekonomickej oblasti, aj keď ide často o projekty veľmi kontroverzné, podporil napr. ideu vytvorenia spoločného podniku Slovenska a GAZPROMU. Najznámejším prípadom jeho megalomanských plánov však je presadzovanie predĺženia širokorozchodnej železničnej trate z Košíc do Bratislavy a následne do Viedne s vidinou veľkých ziskov z tranzitu. Realizácia projektu je otázna, argumentmi proti sú napr. možné výpadky zamestnanosti na východoslovenských prekladiskách. Ak sa však projekt zrealizuje a bude pre Slovensko výnosný, bude to znamenať ďalšie významné zintenzívnenie pragmatickej ekonomickej spolupráce.

Celá dvojdňová návšteva prezidenta Medvedeva sa niesla v pozitívnom duchu, nezaznela kritika stavu ľudských práv v Rusku, čo sa ani očakávať nedalo. Hovorilo sa o spoločných projektoch ako práve o výstavbe širokorozchodnej trate, prezident Gašparovič deklaroval svoje pranie zrušiť víza pre občanov Ruskej federácie. Je otázne či takéto slová nejdú len do vetra, keďže Slovensko je viazané pravidlami EÚ v mnohých otázkach vrátane vízovej. Akýmsi duchovným vrcholom bolo uctenie si pamiatky vojakov padlých pri oslobodzovaní Bratislavy pred 65 rokmi. Zároveň však treba dodať, že Medvedev sa nezachoval veľkoryso a neprekročil oficiálnu líniu svojich dvoch predchodcov v Kremli. Návšteva by bola prelomová, keby dokázal položiť kvety napr. k niektorému z pamätníkov obetí ruskej okupácie z augusta 1968 alebo ju vôbec odsúdiť, takáto alebo podobná výhrada voči nemu bola častá zo strany mnohých. Ak sa premiér Putin ospravedlnil za Katyň, mohol podobné gesto urobiť aj ruský prezident v Bratislave, zaznievalo. Je to pravdepodobne najnegatívnejší moment jeho pobytu, zvlášť keď vezmeme do úvahy inak dobrú úroveň vzťahov.

Inou otázkou je, aké vlastne nakoniec budú výstupy návštevy, a či vôbec môžu byť výrazné, keď je Slovensko viazané členstvom v EÚ a v NATO, pričom práve Aliancia je oficiálne deklarovaným súperom Ruskej federácie. Aj v tomto svetle vyznieva zvláštne podpísanie dohody o vzájomnej ochrane práv na výsledky duševnej činnosti, ktoré sú využívané a získavané v procese

dvojstrannej vojensko-technickej spolupráce. Táto je zo strany opozície kritizovaná z dôvodu, že Slovensko údajne bude musieť platiť za licencie na zbrane na Slovensku vyrobené, ak ide o sovietske patenty.

Isté je, že minimálne do volieb v júni tohto roku nedôjde k žiadnej zmene a Rusko bude môcť Slovensko rátať medzi krajiny EÚ priateľsky voči nemu naladené a taktiež medzi krajiny s politikmi idúcimi (prinajmenšom deklaráciami) Moskve často na ruku.

Ukrajina: Západ potvrdzuje legitimitu vládnej koalície

Oleg Shenshyn

Vnitropolitické udalosti na Ukrajine se za posledný mesiac vyvíjely ve prospěch současné vládní koalice. Opoziční síly zůstávají stále nejednotné a jejich pozice oslabila. Tato tvrzení lze podpořit následujícími argumenty.

Vlivné politické kruhy na Západě a poté i ukrajinský Ústavní soud uznali legitimitu vládní koalice zformované *Stranou regionů (PR)*, *Blokem Lytvyna (BL)*, komunisty a „přeběhlíky“ z *Bloku Julie Tymošenkové (BJuT)* a *Naší Ukrajiny – Lidové Sebeobrany (NU-NS)*. Je nutné připomenout, že kontroverzní zákon o koalici z 10. března 2010 umožňuje opozičním poslancům samovolně přecházet do vládní koalice. Na jednu stranu to zdatelně oslabuje opozici a podkopává principy demokracie, ale na stranu druhou to vylučuje možnost zahájení dalších předčasných parlamentních voleb, které by pro Ukrajinu pravděpodobně měly destabilizační důsledky.

Vládní koalice je relativně dobře stmelená, zatímco perspektivy sjednocení opozičních sil v čele s Tymošenkovou jsou mizivé. Arsenij Jaceňuk a Viktor Juščenko se distancují od Tymošenkové a opatrně dávají najevo ochotu spolupracovat s vládou. Serhij Tigipko - třetí nejúspěšnější kandidát lednových prezidentských voleb – získal křeslo vicepremiéra pro ekonomiku. Nicméně Tigipkův vliv uvnitř koalice je značně omezený, proto přikládá značné politické úsilí rozvoji vlastního stranického projektu *Silná Ukrajina*.

Odolnost současné vládní koalice, zjednodušeně řečeno, spočívá v nejednotnosti opozice. Pro zachování tohoto stavu Janukovyč nepředkládá některá citlivá témata, která by mohla opozici znovu sjednotit. Jako příklad lze uvést jeho neochotu řešit otázku statusu ruského jazyka, nehledě na fakt, že se jedná o jeho předvolební slib.

Mnohem větší význam pro Janukovyče a vládu Azarova má otázka tranzitu a dodávek ruského plynu. Kyjev v současné době očekává snížení cen výměnou za příslib bezproblémového tranzitu plynu přes ukrajinské území. Avšak Moskvě pouhé sliby nestačí. Požaduje záruky v podobě

vlastnického podílu v ukrajinské plynovodní síti. Ve prospěch prodeje ukrajinských plynovodů Rusku lze uvést následující argumenty. Po technické stránce plynovody vyžadují modernizaci, která není reálná bez finanční pomoci Gazpromu (či EU). Ze strategického hlediska hodnota ukrajinských plynovodů klesne, jakmile bude do provozu uveden plynovod Nord Stream, proto se jeví výhodným je včas prodat. Hlavní opoziční síly se vehementně staví proti. Závěr: vládní koalice se těší drtivé přesile nad opozicí díky podpoře Západu, což lze chápat jako další významnou porážku Tymošenkové. Jak už je za podobných situací zvykem, hlavní opoziční síla usiluje o maximální diskreditaci vlády.

Státní převrat v Kyrgyzstánu

Jana Srpová

Dne 7. dubna 2010 došlo v Kyrgyzstánu ke krvavým nepokojům, při nichž bylo podle údajů agentury AFP zabito 68 lidí a zraněno dalších 527 osob. Tyto nepokoje vyústily v pád vlády a v útěk prezidenta Kurmanbeka Bakijeva z metropole do Džalalabádu na jihu země, kde má nejsilnější podporou. Ačkoli Bakijev napřed odmítal možnost své rezignace, nyní toto řešení připouští, ale pouze pod podmínkou že jemu a jeho rodině bude zajištěna bezpečnost.

Povstalci převzali kontrolu nad budovami vlády, parlamentu, sídla generální prokuratury, tajné policie i televizním studiem v metropoli Biškeku. Protesty se šíří napříč celou zemí. Jsou velmi spontánní, což komplikuje možnost odhadnout jejich další průběh a následky. Podle některých zdrojů se situace v některých městech blíží stavu občanské války. Poté co vláda rezignovala, moc v zemi převzal prozatímní kabinet v čele se sociální demokratkou Rozou Otunbajevovou, která je vedoucí opozice. Prozatímní vláda by měla zemi dovést k předčasným volbám.

Bakijeva vynesla k moci v roce 2005 Tulipánová revoluce, šlo o masové protesty občanů nespokojených s vládou tehdejšího prezidenta Akajeva. Krátce po Tulipánové revoluci začal postupný odklon od demokratického směřování země. Bakijev a jeho vláda museli čelit mnoha obviněním z korupce a nepotismu. Svoji pozici Bakijev udržoval zejména pomocí silových složek, které pronásledovaly představitele opozice a rozháněly protivládní demonstrace, a také pomocí státem kontrolovaných médií. Kyrgyzská politika je stejně jako v ostatních středoasijských zemích ovládána klany. Klan podporující Bakijeva a jeho rodinu obývá právě jih země.

Současná dramatická situace je ostře sledována také v zahraničí. Sousední Uzbekistán na státní převrat reagoval uzavřením hranic s Kyrgyzstánem. Situaci v Kyrgyzstánu pozorně sledují také Spojené státy a Ruská federace, obě tyto velmoci mají totiž v zemi umístěnou svoji vojenskou základnu. První zmínky o tom, že by puč v Kyrgyzstánu mohl být podporován Ruskem, již dříve

odmítl premiér Vladimir Putin. Ruská federace uznala novou vládu jako jeden z prvních států, jakýkoli podíl na kyrgyzském převratu ale zásadně vylučuje.

Kazakhstan 2010 chairmanship in OSCE

Diana Termibulatova

On January 1st, 2010 under a motto "Trust, Traditions, Transparency and Tolerance" Kazakhstan assumed responsibility as chair of the Organization for Security and Co-operation in Europe. Kazakhstan's chairmanship was favoured by the CIS countries. They expect that as the first former Soviet country to chair OSCE, Kazakhstan will contribute to the solution of frozen conflicts in Nagorno-Karabakh, South Ossetia and Transnistria.

Meanwhile, human rights organizations and the OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights give negative assessment of Kazakhstan's chairmanship. Electoral system of this country doesn't comply to the OSCE requirements, and, as noted by OSCE media freedoms representative Miklos Haraszti, "Media freedom problems are not only omnipresent, they perpetually reemerge".

Kazakh authorities are quite ambitious and confident in their ability to cope with the challenges presented, seeing the chairmanship of OSCE as a means to strengthen the national prestige of this relatively newly formed state. Given all factors mentioned above, how will Kazakhstan's chairmanship affect the organization's activities this year?

In its Programme for OSCE Chairmanship in 2010, Kazakhstan put emphasis on the solution of frozen conflicts in post-Soviet space, and the chairman has already taken some steps towards meeting this objective. The Special Representative of the OSCE for Protracted Conflicts, Bolat Nurgaliyev paid a four day visit to Moldova (January 31 – February 3, 2010), and it was decided that Chisinau and Tiraspol will restart negotiation process on May 25, 2010 in Astana. As assured by both Moldovan and Transnistrian sides, Kazakhstan will be able to provide favorable conditions for the negotiations.

However, Kazakhstan is less active in solving Georgian issue. Despite OSCE Chairperson-in-Office Kanat Saudabayev claims that resolution of South Caucasian conflict is „one of the top priorities of the Kazakhstan's OSCE Chairmanship“, no visible actions have been taken yet. Most probably, that maintaining good relationships with its strategic partner Russia will be more important for Kazakhstan than resumption of the OSCE mission in Georgia.

Kazakhstan's aspirations to assist the peaceful resolution of Nagorno-Karabakh conflict which lasts for more than two decades already are not likely to be achieved as well. The country's proposal to hold direct negotiations between Azerbaijani and Armenian heads of states in Astana received a favourable reaction from Yerevan, while Baku has not yet expressed its position on this issue. Armenia's negative attitude to the updated Madrid Principles which involve a phased transfer of Nagorno-Karabakh to Azerbaijan complicate the process of conflict resolution.

From the above it can be concluded that nothing special can be expected from Kazakhstan as the OSCE chairman. Pro-Russian orientation will not allow this country to take decisive actions in conflict resolution. The only change this country's chairmanship brings to this organisation, is that this year promotion of democracy and human rights fade into the background. However, this does not necessarily mean that the solution of problems related to security will be implemented better.

Jednání Medveděva a Obamy o nové odzbrojovací smlouvě

Lukáš Tichý

Loni, 5. dubna 2009, deklaroval v Praze americký prezident Barack Obama "závazek Ameriky usilovat o mír a bezpečnost ve světě bez jaderných zbraní". Téměř do roka a do dne byl uskutečněn první krok k naplnění této vize bezjaderného světa. Dne 8. dubna 2010 totiž ruský prezident Dmitrij Medveděv a prezident USA Barack Obama podepsali smlouvu o snížení počtu jaderných zbraní. Přesto kolem budoucího výsledku a úspěchu této smlouvy zůstávají otazníky.

Nová smlouva navazuje na řadu předchozích dohod o strategických zbraních. V roce 1991 byla mezi tehdejším americkým prezidentem Georgem Bushem starším a jeho protějškem Michailem Gorbačovem podepsána smlouva START 1 (Strategic Arms Reduction Talks), v níž se obě strany zavázaly k prvnímu snížení počtu jaderných zbraní. Platnost START I vypršela v prosinci 2009, nicméně Dmitrij Medveděv a Barack Obama se zavázali, že dokud neuzavřou novou dohodu, budou respektovat ustanovení dohody staré. Jednání o nové smlouvě začala v lednu 1993, kdy v Kremlu podepsali prezident Bush starší a Boris Jelcin dohodu START II. V obou zemích byla ale smlouva ratifikována až v roce 2000 a navíc ji Rusko o dva roky později vypovědělo. Reagovalo tak na odstoupení Spojených států od dohody ABM (o raketové obraně).

Nová odzbrojovací smlouva, která nahrazuje dohodu START I, obsahuje preambuli a 16 článků. Mezi nejdůležitější body smlouvy patří, že: a) obě strany se zavazují do sedmi let podstatně snížit počty svých strategických zbraní; b) každá země smí vlastnit maximálně 1550 jaderných hlavic. Platí také kombinovaný limit 800 kusů pro rozmístěné a nerozmístěné strategické nosiče jaderných zbraní a samostatný limit 700 kusů pro rozmístěné strategické nosiče (rakety, letadla, ponorky). V

Rusku je přitom dosud 2 600 strategických hlavic a v USA 2 126 těchto zbraní. Dohoda zahrnuje také doložku o odstoupení od smlouvy. Doba platnosti smlouvy, která musí být ještě ratifikována americkým Senátem a ruskou Státní dumou, je deset let a je možné jí prodloužit maximálně o pět let.

Nová dohoda tak přináší důležitý krok k redukci počtu jaderných zbraní Spojených států a Ruska, které dohromady vlastní až 90% veškerého jaderného arsenálu. Zároveň se předpokládá, že se nová smlouva stane základem pro jednání s dalšími zeměmi o snížení počtu jejich jaderných zbraní. Barack Obama a Dmitrij Medveděv se také během summitu v Praze svým způsobem dohodli na spolupráci v Radě bezpečnosti a v otázce sankcí vůči Íránu. V neposlední řadě by pak nová smlouva měla pomoci posílit důvěru a zlepšit vztahy mezi Ruskem a Spojenými státy a NATO.

Na druhu stranu Rusko a Spojené státy se v některých otázkách shodnout nedokázali. Rusku v současnosti stále vadí plán Spojených států na vybudování protiraketové obrany v Evropě. Rusko tak nevyloučilo možnost smlouvu v budoucnu vypovědět, pokud se bude cítit ohroženo a bude "docházet k přílišnému navyšování systému protiraketové obrany". Současně podle řady kritiků zůstane nová smlouva pouze podepsaným dokumentem, který ve svém důsledku nepřinese žádné zásadní změny, neboť například Čína, Francie, Velká Británie či Izrael se nebudou chtít vzdát svých nukleárních zbraní.

Pozvánky

The Russian Military Doctrine: Challenges to Central & Eastern Europe

Kdy: 21. dubna 2010 od 9:30

Kde: Poslanecká sněmovna ČR, Sněmovní 4, Praha

Nutná předchozí registrace.

Organizovaný zločin v ČR

Kdy: 27. dubna 2010 od 17:00

Kde: Budova FSV UK Jinonice, místnost č. J4020

Newsletter vyjadřuje názory autorů. Názory vyjádřené v textu nemusí být nutně stanoviskem Asociace pro mezinárodní otázky.

Koordinátorka projektu: Nela Srstková
Minianalýzy: Alžběta Chmelařová, Matej Kresáč, Oleg Shenshyn, Jana Srpová, Diana Terminbulatova, Lukáš Tichý
Pozvánky: Nela Srstková
Grafický návrh: Side2
Šablona: Petr Netuka
Sazba: Michaela Baginová
Kontakt na redakci: newsletter.vep@amo.cz

Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) Žitná 27, 110 00 Praha 1 Tel/Fax: +420 224 813 460 E-mail: info@amo.cz / www.amo.cz

© Asociace pro mezinárodní otázky 2010
